

En İyi Tatil!

"Tatil" nedir? Dünyadaki en iyi tatil hangisidir? İnsanları tatile çıkmaya kim ve neden iter? Bilinç neden tatilden bir "mucize", bir tür değişim bekler? Neden bir tatil planlarken kişi sonunda "kendisiyle uyum içinde olmak" isterken, gerçekte her şey farklıdır? Tatile çıktıktan sonra insan değişir mi? Kişi tatili kendisi ve insanlar için faydalı bir faaliyetle nasıl birleştirebilir? Kendi üzerinde ruhsal çalışmanın özellikleri. İnsanlar için Tanrı Sevgisi içinde yaşadığınızda dünya nasıl değişir?

Tatiana: Merhaba sevgili dostlar! Sizleri tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün değerli İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, modern dünyada insan, deyim yerindeyse, çoklu görev, her türlü koşuşturma, aşırı çalışma, stres ve benzeri bir modda yüksek hızda yaşıyor. Ve kuşkusuz herkes aslında bir nevi sıfırlanmak, enerji biriktirmek ve ruhen daha güçlü olmak için bu günlük sorunlar ve sıkıntılar girdabından kaçmak ister. İnsanın aklına gelen ilk çözümlerden biri çevresini değiştirmektir. Örneğin, kendisiyle uyum içinde olmak ve bir tür ruhsal sıfırlama gerçekleştirmek için birkaç haftalığına güzel doğası olan harika bir yere gitmek. Ve bu süre zarfında hisler aracılığıyla bir tür içsel deneyim kazanmayı ve günlük ruhsal uygulamalar yapmayı kesinlikle başaracağına dair yüksek beklentileri vardır.

Çoğu zaman, arkadaşlarımız çevrelerini bu şekilde değiştirdiklerinde bile her zaman uygulama yapmayı başaramadıklarını paylaştılar. Bilinç hemen şöyle diyor: "Sen zaten rahatsın. Neden otojenik eğitime ihtiyaç duyasın ki? Baksana, etrafındaki doğayı tefekkür etmek sana hem ilham hem de güç verecek bir pratik olarak neden yeterli olmasın?" Ancak böyle bir dinlenmenin, böyle bir değişimin ve böyle taze bir başlangıcın sonucunda kişi güçlenmek yerine tam tersine ruhsal bir düşüş yaşadığını, dalganın yanlış olduğunu ve hatta birkaç adım geriye gittiğini hisseder. Böylece bir soru ortaya çıkar: "Bu nasıl olur? Kişi her şeyi hesaba katmış gibi görünüyordu, çevresini değiştirdi, yani dış koşulları değiştirdi ve içinde bir şeylerin değişmesi gerekiyor gibi görünüyor, ancak tatil gibi harika bir araç - gevşeme, sıfırlama ve duygusal rahatlama - işe yaramadı." Bu neden oluyor?

İgor Mihayloviç: Aslında her şey çok basit. Rutinden uzaklaşarak ve tatile çıkarak bir şeyleri değiştirebileceğimizi umuyoruz. Senin de söylediğin gibi, pratiğe daha fazla önem verebileceğiz, çünkü günlük hayatta işimiz, ailemiz, ev işlerimiz ve daha pek çok şey var. Ve diyelim ki gönüllülerimiz için bu daha da zor çünkü çok fazla sorumlulukları var, çok sayıda iyi ve önemli görev yapmaları gerekiyor. Oysa tatile çıksalar daha fazla zamanları olacak. "Sadece dinlenmekle kalmazsınız, aynı zamanda iç dünyanıza da odaklanabilirsiniz", değil mi?

Tatiana: Evet, tam olarak.

İgor Mihayloviç: Ama basit bir sorum var: İnsanları tatile çıkmaya kim ve neden itiyor? Ve genel olarak "tatil" kavramı nedir? İnsanoğlu olarak bu tatil kültürünü benimsememizin üzerinden çok uzun zaman geçmediği gerçeğiyle başlayalım. Aslında tatil köylerine ya da başka yerlere gitmeye daha yeni başladık; daha önce böyle bir şey yoktu, böyle bir kavram yoktu. Eskiden bir yere tatile gitmek bir şekilde yanlıştı. Ancak günümüzde bu bizim için normal ve "tatilde bir mucize olacak" düşüncesiyle yıl boyunca tüm dikkatimizi buna veriyoruz. Öyle bir şey olmayacak.

Tatiana: Peki bir insanı tatile çıkmaya kim yönlendirir?

İgor Mihayloviç: Ben de onu söylüyorum: Onu oraya kim yönlendiriyor?

Tatiana: Ve neden?

İgor Makhailovich: Etrafımızı değiştirdiğimiz için aslında bir şeylerin değişebileceğine dair bir umut bu. Aslına bakarsanız, rutinleşerek bizi yoran sorunlardan kurtulmaya çalışıyoruz. Ama aslında işin özüne bakarsak, kendimizden uzaklaşmaya, bir şeyleri değiştirmeye çalışıyoruz. Ancak oraya kendimizle birlikte gidiyoruz ve bu yüzden hiçbir şey değişmiyor. Tatilimize varır varmaz herkes gibi dinlenmeye başlıyoruz.

Tatiana: Rahatlamak için, doğru.

İgor Mihayloviç: Rahatlamak için, sahilde uzanmak için. Dikkatimizi içsel çalışmadan dışsal bir şeye kaydırduğumuz anda, diyelim ki önemsiz bir kavga gerçekleşir ya da daha doğru olmak gerekirse, bir "ben" olarak, Benlik olarak bilinç tarafından ele geçiriliriz. Başka bir deyişle, iblis kazanmaya başlar.

Tatiana: Bu tetikte olma hali gevşemeye başlar.

İgor Mihayloviç: Elbette. Sonuçta biz buraya ne için geldik? Rahatlamak için. Bize verdiği direktif bu değil mi?

Tatiana: Evet, tam olarak.

İgor Mihayloviç: Ve işte yanıt: İblis bizi oraya götürür, böylece rahatlar ve ona bir mola veririz. Aslında bunu genellikle bizi daha da büyük bir köleliğe sürüklemek için yapar. Öyle değil mi? Çevremizi değiştirirsek, bizim için bir şeylerin büyük ölçüde değişeceğine dair umutlarımız bu durumda gerçekleşmiyor.

Tatiana: Çoğu zaman bu tür kararlar, esasen bilincin çevreyi değiştirmek için en çok dırıldır ettiği anda gelir: "Hadi rahatlayalım."

İgor Mihayloviç: Evet, yorgun olduğumu. Bütün bunlar bilinçten geliyor. Ve burada küçük bir nokta var, dediğin gibi en çok bilinç dırdır ediyor. Dostlarım, bu en altın zaman. Bilinciniz baskı altında hissetmeye başladığında, çok öfkelenmeye başlar, sizi bir şeyleri değiştirmeye iter, tam olarak ne olduğu önemli değildir. Eğer mümkünse - bir yere taşınmak, eğer taşınmak mümkün değilse, o zaman en azından bir yere tatile gitmek, arkadaşlarla buluşmak ya da başka bir şey yapmak, en azından evdeki mobilyaları değiştirmek, sadece herhangi bir değişiklik. Ve eğer bilinç bu konuda çok güçlü bir şekilde ısrar ederse, diyelim ki küçüldüğünü hissederse - bir çıkış yolu aramaya başlar.

Neden "küçülüyor" örneğini verdim? Değişiklik istediğiniz, bir şeyi değiştirmek istediğiniz, dahası bunu acilen yapmak istediğiniz anda oturup sakinleşirseniz ve bilinç bunda ısrar ederse, bunu neredeyse fiziksel olarak hissedersiniz - sadece oturun, rahatlayın, o anda içinizde neler olduğuna bakın ve bilincin fiziksel seviyede bile bir tür sıkışma hissettiğini, yani beyninizin nöronları aracılığıyla iletildiğini anlayacaksınız... içinizde fiziksel olarak belirli bir sıkışma hissedeceksiniz. Neden? Şu anda, bilinç saldırmak için çok uğraşiyor. Ve bizim gümüş kordon dediğimiz şey, onu mümkün olduğunca sıkıştırmaya çalışır; sizi yenmek için son gücünü kullanır.

Tatiana: O kadar ilginç ki, başka bir deyişle, bu gümüş ipliğin sıkışması değil, tam tersine bu daralma...

İgor Mihayloviç: Bu gümüş kordonun genişlemesi. İnsan bir şeyde başarılı olmaya başladığında, gerçekten de bağımsız olarak çalışmaya başladığında, bilirsiniz, şöyle söyleyeyim: bakışlar belirlediğinde, çoğu zaman bu, kişinin Ruhsal Dünya ile temasına dair bakışlar belirlediğinde, pratiğinde bir cevap parlamaya başladığında ve bu ilk umut ışınları ona gerçekten zevk vermeye başladığında olur. İşte o zaman bilinç korkmaya başlar. Neden korkar?

Çünkü insan Ruh'un meyvesinden pay alırsa, bilinç artık ona hiçbir şey sunamayacaktır. Neden? Eskiden söyledikleri gibi, ruhsal meyveden pay almak en yüksek sevinç ve hazzı veren şeydir, Benliğin özgürlüğüdür, gerçek güçle temastır. Uygulamayı, diyelim ki bilincin kendisi tarafından taklit edilme koşullarını yaratmadan tanımlamak zordur. Aksi takdirde, bilinç gerçek hisleri taklit etmeye çalışarak yanlış tezahürler vermeye başlayacaktır, bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktur.

Ayrıca sıklıkla bu aracı kullanır (**Tatiana:** Evet, aynen), kişi pratik yapmak için oturduğunda, henüz çok az deneyimi vardır, hareket etmekten çok düşünür ve nasıl olduğunu bulmaya çalışır: "Ben burada oturuyorum, sıradan bir insanım." Peki, içimizde hemen kim uyanır? Bir şüpheci. Yani, tam olarak bu bilinç. Ve hemen bu tür hileleri kullanmaya çalışır ve şöyle der: "Sen sıradan bir insansın, oturman ya da ayağa kalkman fark etmez, Sevgi göndermeye çalışıyorsun. Nereye? Mideye mi? Mide, affedersiniz, köfte istiyor, sen ona Sevgini gönderiyorsun, değil mi? Nereye, kalbe mi? Nereden ve nereye?" Ve işte başlıyor... İnsanlar genellikle bu tür düşüncelere takılırlar. Bu, bilirsiniz, hepimizin içindeki bir tür kötü arkadaş - buna iblis denir, deyim

yerindeyse bu yakıcı alaycılıktan muzdariptir ve bazen sadece ondan kurtulmak istersiniz. Oysa bir insanın ondan kurtulabileceği tek yer tam olarak derin bir uygulamaya dalmaktır. Ama iblis bunu istemez. Bu yüzden iblisten kurtulmayı öğrenmememiz için daha ilk anlardan itibaren bizi bayıltmaya başlar.

Yine de, tam tersine, iblisin bir insana öğretmeye başladığı farklı durumlar da vardır. Bunu destekler ama kişiyi hemen yoldan çıkarır. Kişinin daha fazla miktarda Vril ile temasa geçmesi için, vurguluyorum, Benlik olarak, kişiyi mümkün olduğunca çok içine çekmeye çalışır. Sonunda iblis hepsini malzemenin üzerine alır, yani kişiyi büyüünün içine iter. Böyle durumlar da sık sık olur arkadaşlar. Bir tür başlangıç deneyimi edinen kişilerde bile, bilinç yine de kışkırtmaya başlar, "Oturup pratik yapıyorsun, aferin, orada bir şeyler hissediyorsun, hatta sevgini Ruhsal Dünyaya nasıl vereceğini, Tanrı'ya nasıl göndereceğini bile hissediyorsun. Ama karşılığında Tanrı sana ne verdi?" vb. Başka bir deyişle, bu şüpheler ve dikkat dağınıklıkları başlar, değil mi?

Tatiana: "Başarılı uygulamalarının meyveleri nelerdir?" "Söyledikleri gibi kafanda bir parıltı var mı?"

İgor Mihayloviç: Mesele tam olarak bu. Evet, "parıltın nerede?", doğru. Ve bazen insanlar kendilerini kaptırırlar: içsel gerçek ışık ve gerçek, hakiki Sevgi yerine, kişi üzerinde bir halenin tutuştuğunu hisseder ve kendini yüceltir. Tekrar, onu kim yüceltiyor? Şeytan kişiyi bir aptal gibi yüceltir ve ona şöyle der: "Tamam, otur ve meditasyon yap, önemli olan beni beslemektir ve ne kadar çok olursa o kadar iyidir. Sonra da git başkalarına öğret ve onlara nasıl ateşböceği olunacağını anlat. Geceleri el feneri olmadan yürüyebilirsin ve insanlar seni uzaktan görür." Öyle değil mi?

Tatiana: Öyle.

İgor Mihayloviç: Maalesef iblis çok güçlü, onun gücünü hafife almamalısınız. İblis bütün sistemin bir parçasıdır. Onu yenmek mümkün değil; sadece onun gücünün altından kaçabilir ve onu kontrol edebilirsiniz. Yani, hiç kimse seçme özgürlüğünü elinden almamıştır. Bu nedenle, Benlik olarak bir insan, kendi yaşamını iyileştirmek için o anda ihtiyaç duyduğu düşünceleri kolayca seçebilir.

Şimdi tatile geri dönelim. Tamam mı? İnsanın tatil sırasında neden dikkati dağılır? Bu çok basittir: bilinç basitçe ona çelme takar, iblis onu dolandırır, bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktur. Kişinin dikkatini dağıtmak ya da onu biraz zayıflatmak yeterlidir - ve işte bu kadar, kişi zaten dinleniyordur, deniz onun için yeterince iyidir ya da her neyse, deniz, orman, her şey harikadır, her şey güzeldir, kişi dinlenirken, içi gittikçe daha da boşalır. Sonunda, pratikleri ve diğer her şeyi unuttuğu böyle bir tatilden döndükten sonra, her türlü şeyle çok meşgul olduğunu, bu yüzden geri hiçbir şey getirmediğini ve bedeninin gerçekten dinlenmediğini fark eder, Instagram'a veya başka bir şeye gönderilebilecek fotoğraflar dışında.

Tatiana: Vril toplamak.

İgor Mihayloviç: Diğer insanlardan Vril toplamak ve övünmek için, evet. Ama bu Vril ile kim ilgileniyor? Gerçekten Benlik olarak insan mı? Vril'ini kendi iblisine verip şimdi başkasınınkini toplamaya çalıştığı zaman. Öyle değil mi?

Tatiana: İgor Mihayloviç, ruhsal yolu izleyen bir insan için en iyi dinlenme şekli nedir?

İgor Mihayloviç: Yine de basit bir sorum var. Her şeyden önce, insan tatile gitse bile ne değişti? Anlıyor musunuz?

Tatiana: Manzara..

İgor Mihayloviç: Sadece manzara. Birincisi, insan nasıl yorulabilir? Örneğin bir aileyi ele alalım, birinin diğer yarısı var. Nereye kaçarsınız, değil mi? O tatile gitmek ister, aile ailedir, kutsaldır, siz kendi ruhsal gelişiminizle uğraşırsınız, diğer yarı ise bunu istemez.

Tatiana: Tatili öylece iptal edemezsiniz, değil mi?

İgor Mihayloviç: Elbette bu özgür bir insandır, bu kendi hakkıdır. Yani kişi kesinlikle gidebilir, bunda yanlış bir şey yok ve hatta kendisi için bile: eğer kişi denizde yüzmeyi seviyorsa - neden olmasın ya da dağlarda, ormanda yürümeyi seviyorsa, bunda da yanlış bir şey yok.

En iyi tatil hangisidir? Herkesin kendi tercihleri vardır: birisi kayak yapmayı sever, birisi bisiklete binmeyi sever, birisi paraşütle atlamayı sever; bir başkası tüplü dalıştan hoşlanır, birçok hobi vardır, ancak bunlar hobidir. Bir insana gerçekten neyin iyi gelebileceğine gelince, çünkü bir tatil gerçekten bir insana iyi gelmelidir...

Tatiana: Evet, doğru.

İgor Mihayloviç: Bu farklı olabilir ve herkes kendi tatilini seçme hakkına sahiptir. Ama en iyi tatil, bu İlahi Sevginin içsel halini diğer insanlara aktarabildiğiniz, Ruhsal Dünyaya hizmet edebildiğiniz, gerçekten iyi bir şey yapabildiğiniz tatildir. Ve o zaman ek bir enerji dalgalanması hissedersiniz, gerçek bir enerji ve gerçek bir dalgalanma.

Tatiana: Aslında pek çok kişi böyle bir tatilin sonuçlarını çoktan tattı, İgor Mihayloviç.

İgor Mihayloviç: Biliyorum. Evet.

Tatiana: Pek çok insan, özellikle de Yaratıcı Toplum projesinin katılımcıları ve ALLATRA Hareketi'nin katılımcıları, tam olarak bu tür bir tatili tercih ediyor. Tüm tatil zamanlarını ve hafta sonlarını insanları bilgilendirmeye ayırıyorlar.

İgor Mihayloviç: Biliyorsunuz, bu gönüllülük gerçekten hizmettir: insanlara hizmet, Ruhsal Dünyaya hizmet. Bu harika bir eğlence. Ama yine de insanların aileleri var.

Tatiana: Elbette, kesinlikle.

İgor Mihayloviç: Bu nedenle, aileye de saygı duymak gerekir. Ama bir insanı, ailesine karşı görevini yerine getirmek için gitmesi gereken o tatilde, insanlar için yaşamaktan kim alıkoyabilir?

Tatiana: Ve Hakikati paylaşmak ve onu dünyanın her köşesine yaymak.

İgor Mihayloviç: Kesinlikle doğru. Elbette bazı durumlar var, eğer insanlar, bilirsiniz, Uzak Kuzey'e ya da Antarktika'ya seyahat etmekten hoşlanıyorlarsa, bunu kesinlikle penguenlere anlatamazlar, ama orada da insanlarla karşılaşır.

Tatiana: En azından varış yerine yolculuk sırasında.

İgor Mihayloviç: Kesinlikle doğru, yani her şey o kadar basit değil. Bir irade olduğu sürece, her şey onu takip edecektir. Değil mi?

Basit bir sorum var: Bir insanın aynı anda hem okyanusun tadını çıkarmasını hem de pratik yapmasını kim engeller? Çünkü pratik yapmanın ilk adımlarda bir yük olduğunu söyleyebilirim. İnsan ruhsal gelişiminde ilk adımları attığında, işte o zaman bu onun için biraz zor ve anlaşılmazdır. Evet, bazı insanlar için bu süre uzayabilir ama bu tamamen iblisin ne kadar güçlü olduğuna ve Meleğin ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır.

Melek olarak, Benlik olarak bir insan oldukça zayıf olabilir ve bu ruhsal meyveye katılması yıllar, hatta bazı insanlar için on yıllar alabilir. Oysa bir başkası için, diyelim ki, ilk uygulama bile yeterlidir. Birinin uygulamaya bile ihtiyacı yokken, herkese verildiğinde olduğu gibi alabilir, hepsini anlayabilir ve hissedebilir. Dedikleri gibi, Tanrı'nın Sevgisinin oraya girebilmesi için sadece kalbinizi açmanız ve her şeyi anlayıp hissettikten sonra ondan asla ayrılmamanız yeterlidir.

İnsan Tanrı'nın Sevgisinin ne olduğunu hissettiğinde, dünyevi hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Ama bir tatildeyken, okyanusa ya da dağların cazibesine, her neyse, ya da bir müzedeki başyapıtlara hayran olduğunuzda, Tanrı'nın Sevgisiyle doluyken, tatiliniz daha mı sıkıcı olur? Yoksa daha mı iyi olur? Hiçbir şey Tanrı'nın Sevgisinin yerini tutamaz. Ve kişi gerçekten uygulamalarda, Ruh'ta, Sevgi'de yaşarken, ne tür bir yorgunluktan bahsedebiliriz? Ve gerçekte, bu durumda tek bir arzu ortaya çıkar - bu dünyada yapabileceğiniz her şeyi yerine getirmek, bir şey borçlu olduğunuz herkese, onlara borçlu olduğunuz her şeyi, akrabalarınızı, arkadaşlarınızı ve diğer herkesi kastediyorum; görevinizi yerine getirmek ve aynı zamanda Ruhsal Dünyaya hizmet etmek, tüm insanlık için, bir zamanlar Tanrı'nın Sevgisinin ne olduğunu fark etmeden önce olduğunuz gibi aynı insanlar için size bağlı olan her şeyi yapmak ve mümkün

olan en kısa sürede Yuvaya, ... yani sizi çağırdığı yere, kanatların sizi taşıdığı yere dönmek. Neden? Çünkü bu Sevgi kaynağı Sonsuzluktur.

Ve daha uygulamalardayken bile, diyelim ki Ruhsal Dünyadan gelen ilk tepkilerde bile, kişi bu mutluluğu hissetmeye başlar. Bu gerçekten mutluluktur. Ve özellikle de ilk daha güçlü ve daha belirgin tezahürlerle birlikte, tüm bunlar fiziksel bedeni bile etkiler. Ve daha sonra, doğal olarak, beden de bu sürece dahil olur. Bu güç ne kadar fazla olursa, Allat'tan bahsetmiyorum bile, kişinin kendi verdiklerine karşılık olarak aldığı Vril'deki artıştan bahsediyorum - bu zaten her şeyi değiştirir.

Tatiana: Bu başka bir seviye, bu güç farklı bir saflıkta.

İgor Mihayloviç: Elbette. Bu zaten sevgiyle dolmaktır, insan varlığının anlamıdır, bunlar tarif edilemez duygulardır, bu sevinçtir, bu Sevgidir, bir insanın burada, bu dünyada alabileceği en yüksek zevktir. Peki, insan iyi olandan nasıl uzaklaşabilir? Ben bunu anlamıyorum. Öte yandan, neden bunu reddedelim? Ve insan bunu nasıl reddedebilir?

Bilirsiniz, insanlar ilk adımlarında bunu reddederler. Bu durumda, evet, iblis hala güçlüdür, kişinin deneyimi yoktur ve bu ilk adımları kontrollüdür, deyim yerindeyse zorlama altında atılır, bunu adlandırmanın başka bir yolu yoktur. Kişi, evet, bir uygulama yapmanın gerekli olduğunu, bunun arkasında daha büyük bir şey olduğunu hissettiğinde ve anladığında, o zaman... bilirsiniz, size şunu söyleyeceğim: bu bir kapağın altındaki köfte gibidir, bilirsiniz, cam bir kapağın: onları görürsünüz ama onları almak için bazı işler yapmanız gerekir. Aynı şey bu durumda da geçerli: orada sizin için iyi, gerekli ve önemli bir şey olduğunu hissediyorsunuz, ama kendiniz üzerinde çalışmalısınız. Yani burada, bir zayıflık olduğu sürece, şeytan kesinlikle oynayabilir.

Ama kişi Ruhsal Dünyaya ne kadar yaklaşırsa ve ne kadar çok Sevgi alırsa, şeytan o kadar zayıflar, böylece kişi daha aktif hale gelir, bu dünyada daha fazlasını yapmak ister. Ama yine Tanrı'nın Sevgisini bilmeyen o küçük Meleklerle dönüyoruz: Tanrı'nın Sevgisine sahipken, bunu onlara nasıl aktarmazsınız? Basit bir soru, dostlar. Yaşam veren, bu dünyadaki en büyük zevk olan şeyi nasıl paylaşmazsınız? Basit bir soru. Elbette paylaşmaktan başka bir şey yapamazsınız.

Tatiana: Bu Sevginin gerçekten içinizi yakıtığını söylemişsiniz.

İgor Mihayloviç: Elbette yakıyor, o yüzden aktarmak istiyorsunuz ki insanlar bunu hissetsin, anlasınlar... yine görüyorsunuz, bu aynı zamanda deneyimle de ilgili. Kişi uzun süre kaldığında... Uzun süre derken neyi kastediyorum? Tekrar, Sevgide uzun süre kalmak nedir? Bizim dünyevi standartlarımıza göre... Ve burada bir fark var. Diyelim ki bir saat boyunca ruhsal bir uygulama yapıyorsunuz ama bir dakika boyunca gerçek bir mutluluk hissi yaşıyorsunuz - işte o dakika sizin için bir Sonsuzluk haline geliyor. Sonra uygulamayı bırakırsınız, saate bakarsınız ve anlamazsınız.

Ya da tam tersi de olabilir: bir uygulamaya girersiniz ve bu Tanrı Sevgisi sanki bir anlığına akar, ama bir bakarsınız ki saatler geçmiş. Bilincimiz bu tür şeylere çok ilginç tepkiler verir, oysa zaman aslında bilincimiz tarafından kontrol edilir. Dolayısıyla, pratikten çıktığınızda ve bilincin kendisi aktif hale gelip bir şeyi değerlendirmeye başladığında, bunu izlemek bile ilginçtir. Her şeyden önce, diyelim ki p ne kadar yavaş, ne kadar agresif ve korkaktır ve ihtiyacınız olan bir soruyu yanıtlamaktan bile korkar, sizin bunu fark etmenizden korkar. Bu iyi bir pratikten sonra olur.

Tatiana: Ve fark edilmekten korkuyor.

İgor Mihayloviç: Tabii ki. Ama biliyorsunuz, aynı zamanda çok ilginç olan şey, örneğin kişi Tanrı'nın Sevgisinde, o okyanusun önünde, uygulama sırasında olması gerekmez, ama günlük yaşamında, uygulamadan sonra yaşadığında... Sonuçta, sadece uygulama sırasında Sevgide kalmak değil, dostlarım, uygulamadan çıktıktan sonra bile bu Sevgide kalmak önemlidir. Bu bağlantı kesilmemeli veya kaybedilmemelidir. Aksi takdirde, onu kaybettiğiniz anda iblis saldıracaktır. Dolayısıyla, o sahilde Tanrı'nın Sevgisinde kaldığınızda ve o okyanusa baktığınızda, onu Tanrı'dan bir armağan, insanlara Yaşam veren bir şeye, insanlara yardım eden bir şeye dönüştürmek istediğiniz büyük bir güç olarak algıyorsunuz ve hiçbir şekilde onların yaşamlarını almaz ya da diyelim ki bir iblisin dönüşmesini isteyeceği bir şeye dönüşmez. Öyle değil mi? Her şeye farklı bir perspektiften bakıyorsunuz.

Tatiana: Bu gücün insanlar için yıkıcı olmasını istemezsiniz.

İgor Mihayloviç: Elbette.

Tatiana: Ve manevi anlamda kendiniz de bu okyanus olmak istiyorsunuz.

İgor Mihayloviç: Ama ruhsal anlamda bu okyanus olmayı arzuluyorsunuz. İlk uygulamalar sırasında bile, bu Sevgiyi hissetmeye başladığınızda, bu yanıt aldığınızda, sonuçta her şey değişir, hayat gerçekten değişir. Ama paradoksun ne olduğunu biliyor musunuz? Bilincin, iblisin içeri girmesi, sadece dikkatinizi dağıtmak için yeterlidir ve eğer siz, dostum, bilinçten gelen bu ayartmaya yenik düştüyseniz ve o sizin dikkatinizi dağıttıysa, burada bir tehlike vardır. İblis sizi kendi yanılmasına o kadar sürükleyebilir ki geri dönüş yolunu bulamazsınız ve o zaman tam tersi bir durum başlar.

Ruhsal Dünya ile yeniden birleşme, yani bilinç için ölümcül olan Yaşamı kazanma şansınız olduğunu fark ettiği ve bildiği için, bu onda korku ve güçsüzlüğe neden olur. Böylece, sizin üzerinizdeki gücünü kaybetmemek ve kendi hayatını kaybetmemek için, iblis deyim yerindeyse tüm gücüyle öfkelenmeye başlar. Ve genellikle kişiyi, deyim yerindeyse, içinde nefret, öfke ve benzeri şeyleri uyandırarak bu tür zor psikolojik durumlara sokar.

Ama aynı zamanda, burada ilginç bir nüans daha vardır: İblis kişiye açıklama yapmaya çalışır ve onun daha bilge, daha akıllı ve daha mantıklı hale geldiğini, onu bu din ya da

mezhep bataklığından, bu sanrılardan çıkardığını, "Bak, artık net bir şekilde görebiliyorsun, bunların hepsinin saçmalık olduğunu anladın" gibi bir fikri destekler. Ve kafasında bu karmaşa olan kişinin dikkatini standart araçlarla dağıtmaya ve onu Tanrı'dan uzaklaştırmaya başlar. Sonunda kişiyi bir alt benlik durumuna sürükler ve fiziksel bedeninin ölümünden sonra bile onun üzerinde hüküm sürmeye devam eder. Bunda bilinç için bir nokta vardır.

Başka ne komik biliyor musunuz? İnsanları gözlemliyoruz, çok görüyoruz, kişi bunun doğru olmadığını hissediyor ve anlıyor, canavarın onu dolandırdığını, bunun tam anlamıyla birincil bilinçle, megalomani ve gururla oynayan şeytandan gelen bir yalan olduğunu anlıyor; kişi içinde ıstırap hissediyor ama yine de canavarı takip ediyor, bilirsiniz, mezbahaya giden bir hayvan gibi.

Tatiana: Bir keresinde şöyle dediğinizi hatırlıyorum: "Bilincin size bir şey söylemesinde bilgelik var mıdır? Gerçek bilgelik bu içsel bağlantıyı kaybetmemek demektir (**İgor Mihayloviç:** Elbette). Eğer bunu kaybettiyseniz, ikincil bilinç konumundan ne kadar zeki olursanız olun, büyük bir aptalsınızdır, çünkü Tanrı ile olan gerçek bağlantıyı kaybetmişsinizdir.

İgor Mihayloviç: Bunu şu şekilde ifade edeceğim: akıllı bir insan bu dünyanın nasıl düzenlendiğini anlayan kişidir. Bilge insan ise Tanrı'nın ve şeytanın nerede olduğunu bilen ve ayırt edebilen kişidir. Ve bilgelik Hayat verebilecek tarafı seçmekte yatar. İşte bilgelik budur. Bilgelik kaçınılmaz olarak ölü olandan Ebediyen Diri olana dönüşmektir. Ve burada tek bir yol var dostlarım - o da Sevgi. Bu yüzden birbirimizi sevelim. Teşekkür ederim.

Tatiana: İgor Mihayloviç, her şey için çok teşekkür ederim.

İgor Mihayloviç: Teşekkür ederim arkadaşlar. Huzur sizinle olsun.